

Un protest și implicațiile lui

Vineri, 20 ianuarie 2012

Scrisoarea de protest a fraților Wieland și Short este începutul unei lungi și încă neîncheiate bătălii din jurul neprihănirii lui Hristos. Teza acestei scrisori a generat sute de cărți și articole, și a produs cel mai asurzitor vacuum clerical din toată istoria noastră denominațională. Dar ea nu a fost niciodată demontată, și continuă să tunde la fel de tare la urechile generației prezente a bisericii:

„Stimați frați,

În această zi de post și rugăciune, noi, ca popor, trebuie să căutăm nu pe Dumnezeu Ecronului, ci pe Dumnezeu adevărului, autorul și desăvârșitorul credinței noastre. Cuvântul mișcător rostit aseară de președinte, care ne chema să păstrăm credința dată sfinților odată pentru totdeauna și să luăm poziție în apărarea ei, prezintă o provocare. În lumina acestei viziuni, este imperativ ca noi să știm exact ce anume să păstrăm, căci este evident astăzi că în mijlocul nostru ca popor există mare confuzie.

Această confuzie s-a putut vedea în “predicarea lui Hristos” care ni s-a oferit mereu la adunările Asociației Pastorale din ultimele patru zile. Intenția era ca aceste adunări să pregătească scena pentru o mare redeșteptare în poporul lui Dumnezeu la această sesiune a Conferinței Generale. Această “predicare a lui Hristos,” așa cum se așteaptă susținătorii ei, urmează să aducă o mare mișcare de reformă printre pastorii adventiști din lumea întreagă.

Nimeni, nici măcar pentru o clipă, nu poate disprețui predicarea adevăratului Hristos ca fiind centrul și temelia soliei celor trei îngeri. Cu toate acestea, în confuzia prezentă s-a putut vedea că mult din această așa zisă “predicare a lui Hristos” nu a fost în realitate decât o predicare împotriva lui Hristos. Acest lucru afectează vital rezultatul acestei sesiuni a Conferinței Generale.

O asemenea luare de poziție față de Comitetul Conferinței Generale pare fantastică. Dar biserica din ultimele zile trebuie să se aștepte la lucruri uimitoare...

În predicile și luările de cuvânt ale ultimelor patru zile nu s-a făcut nicio deosebire clară între Hristosul Adventismului de Ziua a Șaptea și acest hristos fals. Deși cu buzele s-a plătit un tribut predicării doctrinelor noastre specifice, ele au fost deschise și în repetate rânduri batjocorite ca fiind secundare, acest “Hristos” fiind considerat primordial. În acest fel, un misticism vag infiltrează adventismul de ziua a șaptea. Dus la concluzia lui logică, el nu poate să producă decât un gen mincinos de “experiență creștină,” calculată să amăgească și pe cei aleși, dar care nu va grăbi încheierea lucrării care ne-a fost încredințată. Este o copie modernă a chemării lui Israel în pustie de a se întoarce în Egipt. Nu considerați că această problemă, stimați frați conducători, ar trebui analizată cu seriozitate de bărbați capabili să discearnă între amăgirile diavolului și lucrarea solemnă a adevăratului Duh Sfânt?

Nu socotiți că postul, rugăciunea și dorul nostru după revărsarea Duhului vor fi tragic împiedicate până când această chestiune nu va fi clarificată? Cea mai fierbinte rugăciune de mijlocire oferită inconștient lui Baal nu va aduce lui Israel nicio picătură de ploaie cerească, în acest timp de secetă spirituală. Nu este oare adevărat că “Hristosul”

acestor actori spiritualiști moderni este în realitate vechiul dușman al lui Israel, Baal, într-o deghizare nouă și mult mai rafinată?...

Există o profecie fără echivoc, în Mărturii pentru predicatori, paginile 467 - 468, care spune că, deoarece nu au reușit să discearnă lumina neprihănirii lui Hristos descoperită în 1888, mulți dintre noi vor fi înșelați să se închine realmente lui Baal.

Această închinare modernă la Baal și spiritualismul foarte rafinat sunt rezultatul unei specii mincinoase și contrafăcute de neprihănire prin credință. Această redeșteptare a "predicării lui Hristos," practic identică cu "evanghelia" Babilonului modern, nu este adevărata redeșteptare care ne-a fost adusă prin frații Jones, Waggoner și sora White acum 62 de ani.

Această falsă credință în Hristos nu poate pregăti biserica rămășiței pentru ziua Domnului și nu este solia distinctă care va lumina pământul cu slava lui Dumnezeu. Dusă la finalul ei logic, ea ne va jefui de solia specifică dată nouă de Dumnezeu pentru lume. Este o chemare înapoi spre Egipt...

Dragul nostru popor, dacă și-ar putea exprima dorința negrăită, ar apela astfel la autoritatea cea mai înaltă a bisericii adunată la această sesiune mondială din 1950, de a clarifica problema foarte importantă a diferenței dintre Dumnezeul adevărat și cel fals, adevăratul Hristos și antihristul, adevăratul Duh Sfânt și spiritismul, adevărata experiență creștină și pretențiile false. Pe ordinea de zi a acestei adunări nu poate exista nicio altă prioritate mai serioasă decât aceasta" (*Faith on Trial*, paginile 39-43).

Astăzi, la peste o jumătate de secol de atunci, teza lor este mai actuală ca niciodată, și continuă să tune la fel de tare la urechile bisericii, cu toate eforturile oficiale de a o estompa. Prin ochelarii eticii moderne și ai corectitudinii politice, toți hristoșii falși au dispărut subit, Baal a decedat în condiții necunoscute, iar biserica declară cu siguranță că poporul nostru se închină aceluiași Dumnezeu ca toate religiile lumii. Savanții adventiști nu știu, sau nu cred, că Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, și de aceea păstrează o tăcere suspectă la acest subiect.

Aceasta era exact teza centrală a protestului Wieland-Short, căruia biserica nu dorește să-i dea atenția cuvenită nici chiar astăzi, când istoria strigă la noi cu glas de trâmbiță că este o problemă cu făgăduințele lui Dumnezeu pentru ploaie.

Am fost lăsați să experimentăm tot felul de strategii, de la evanghelizări prin satelit până la faimoasa rugăciune convergentă, Operațiunea Ploaie Globală, sau versiunea ei prezentă, 7-7-7, și tot nu înțelegem că avem o problemă cu identificarea adevăratului Hristos. De 120 de ani strigăm sistematic după ploaie, dar cerul pare blocat, incapabil să răspundă așteptărilor noastre naive. Ne scapă esențialul, că Baal nu poate oferi ploaie, și că acesta este motivul principal pentru eșecul nostru denominațional.

Exact aceasta era situația și în anul 1950. Biserica se ruga și dorea cu înfocare ploaia târzie, fără să știe că ploaia venise demult, iar ei, ca și înaintașii lor, se împotriveau sistematic. Nu înțelegeau că biserica și-a schimbat conducătorul și se îndreaptă spre Egipt. Teza fraților Wieland și Short, că ar fi măcar posibil ca biserica să-l confunde pe Hristos cu Baal, li se părea o monstruoasă uluitoare, iar gestul de a o spune deschis o încumetare nebunească.

Timpul a dovedit însă că teza fraților Wieland și Short rămâne în picioare. Ploaia nu a venit, deoarece Baal nu poate da ploaie, cu toate rugămințile noastre fierbinți, multiple și tunătoare la urechile cerului. Ploaia Duhului nu poate veni decât cu un singur

scop: Acela de a îmbrăca Mireasa lui Hristos cu hainele de in subțire, strălucitor și curat. Cât timp negăm vehement Nunta, părtășia cu natura divină, Ploaia Târzie dăunează, în loc să ajute.

Când Îl vom descoperi pe autenticul Hristos, și poziția Lui actuală în planul de mântuire, ne vom „întoarce privirile spre Cel pe care L-am străpuns” (Zah 12:10), constatând cu uimire că ne-am închinat în fața unui tron greșit, alături de întreaga lume.
